

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-453/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Stosowanie obniżonej stawki — Żywe zwierzęta, zazwyczaj przeznaczone do wykorzystania w przygotowaniu środków spożywczych dla ludzi i zwierząt — Dostawa, przywóz i nabycie określonych żywych zwierząt, a w szczególności koni)

(2011/C 204/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i B.R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i C. Blaschke, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Beaupère-Manokha, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. M. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 96 i 98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy — Obniżona stawka — Dostawa, przywóz i nabycie określonych żywych zwierząt (w szczególności koni) nieprzeznaczonych do przygotowania lub wyrobu środków spożywczych dla ludzi lub zwierząt.

Sentencja

- 1) Stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej w odniesieniu do wszelkich dostaw, przywozów i transakcji wewnątrz-wspólnotowego nabycia koni Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 96 i 98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Francuska i Królestwo Niderlandów pokrywają koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Marknadsdomstolen — Szwecja) — Konsumentombudsmannen przeciwko Ving Sverige AB

(Sprawa C-122/10) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuł 2 lit. i) oraz art. 7 ust. 4 — Komunikat handlowy opublikowany w gazecie — Pojęcie zaproszenia do dokonania zakupu — Cena wyjściowa — Informacje, które powinny być ujęte w zaproszeniu do dokonania zakupu)

(2011/C 204/17)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Marknadsdomstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Konsumentombudsmannen

Strona pozwana: Ving Sverige AB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Marknadsdomstolen — Wykładnia art. 2 lit. i) i art. 7 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22) — Opublikowane w gazecie ogłoszenie o ofercie promocyjnej skierowanej do konsumentów i dotyczącej zorganizowanej podróży do określonego miejsca przeznaczenia w trakcie określonego okresu ze wskazaniem ceny wyjściowej — Pojęcie zaproszenia do dokonania zakupu — Wymogi odnośnie do informacji do załączenia w reklamie produktu

Sentencja

- 1) Wyrażenie „umożliwia w ten sposób konsumentowi dokonanie zakupu” zawarte w art. 2 lit. i) dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że zaproszenie do dokonania zakupu występuje wówczas, gdy informacja o produkcie i jego cenie jest wystarczająca do tego, by konsument mógł podjąć decyzję dotyczącą transakcji, przy czym nie jest konieczne, by komunikat handlowy dawał także rzeczywistą sposobność do dokonania zakupu ani by pozostawał on w związku z taką sposobnością.

- 2) Artykuł 2 lit. i) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że wymóg dotyczący podania ceny produktu może zostać spełniony w sytuacji, gdy komunikat handlowy obejmuje cenę wyjściową, to jest najniższą cenę, po której dany produkt lub rodzaj reklamowanego produktu może zostać nabyty, przy czym produkt ten istnieje także w innych wersjach lub o innym składzie, których cena nie zostaje podana. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, w zależności od właściwości i cech charakterystycznych produktu, jak też środka przekazu, za pomocą którego został nadany komunikat handlowy, czy wzmianka o cenie wyjściowej pozwala konsumentowi na podjęcie decyzji dotyczącej transakcji.
- 3) Artykuł 2 lit. i) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że przedstawienie słowne lub wizualne produktu spełnia przesłankę dotyczącą wskazania cech charakterystycznych produktu, włączając w to wypadek, w którym to samo przedstawienie słowne lub wizualne zostaje wykorzystane w celu wskazania produktu występującego w wielu wersjach. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie w konkretnym wypadku, biorąc pod uwagę właściwości i cechy charakterystyczne produktu, jak również wykorzystany środek przekazu, czy konsument dysponuje informacjami, które pozwalają mu na zidentyfikowanie i wyodrębnienie produktu dla potrzeb podjęcia decyzji dotyczącej transakcji.
- 4) Artykuł 7 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że może wystarczyć, by zostały podane tylko pewne główne cechy produktu i by sprzedający odesłał dodatkowo do swej strony internetowej, pod warunkiem że na stronie tej zawarte zostały istotne informacje na temat głównych cech produktu, ceny i innych postanowień umownych, zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 tej dyrektywy. Zadaniem sądu krajowego jest dokonanie oceny w konkretnym wypadku, z uwzględnieniem okoliczności, w jakich zaproszenie do dokonania zakupu zostało złożone, wykorzystanego środka przekazu, jak również właściwości i cech charakterystycznych produktu, czy samo podanie niektórych głównych cech produktu pozwala konsumentowi na podjęcie świadomej decyzji dotyczącej transakcji.
- 5) Artykuł 7 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że podanie jedynie ceny wyjściowej w zaproszeniu do dokonania zakupu nie może, samo w sobie, zostać uznane za pominięcie wprowadzające w błąd. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, czy podanie ceny wyjściowej może wystarczyć do spełnienia wymogów dotyczących podania ceny statutowanych w tym przepisie. Sąd ten ma w szczególności za zadanie ustalić, czy pominięcie szczegółowych zasad obliczania ceny końcowej uniemożliwia konsumentowi podjęcie świadomej decyzji dotyczącej transakcji i w konsekwencji prowadzi do podjęcia decyzji, której konsument w przeciwnym wypadku by nie podjął. Zadaniem sądu krajowego jest także uwzględnienie ograniczeń właściwych wykorzystanemu środkowi przekazu, właściwości i cech charakterystycznych produktu, jak również innych działań, które przedsiębiorca rzeczywiście podjął, aby udostępnić konsumentowi informacje.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Niemcy) — Mathilde Grasser przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-184/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie z naruszeniem warunku miejsca zamieszkania — Odmowa uznania przez przyjmujące państwo członkowskie oparta wyłącznie na naruszeniu warunku miejsca zamieszkania)

(2011/C 204/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mathilde Grasser

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) — Prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie obywatelowi innego państwa członkowskiego, który w chwili wydania tego prawa jazdy posiadał normalne miejsce zamieszkania na terytorium tego innego państwa członkowskiego i któremu nigdy nie cofnięto krajowego prawa jazdy — Przysługująca państwom członkowskim możliwość odmowy uznania prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie wyłącznie w oparciu o naruszenie warunku miejsca zamieszkania

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy, zmienionej dyrektywą Komisji 2008/65/WE z dnia 27 czerwca 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby przyjmujące państwo członkowskie odmówiło uznania na swoim terytorium prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, jeśli z zapisów zamieszczonych w tym prawie jazdy wynika, że nie został zachowany warunek normalnego miejsca zamieszkania przewidziany w art. 7 ust. 1 lit. b) wskazanej dyrektywy. Okoliczność, że wobec posiadacza owego prawa jazdy przyjmujące państwo członkowskie nie zastosowało żadnego środka w rozumieniu art. 8 ust. 2 rzeczonej dyrektywy, nie ma znaczenia w tym zakresie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 3.7.2010.